

Вольвач, Павло. Дупа вомбата [Текст] : [про багатолікості колишнього державотворця] // Країна. – 2023. – № 46/47 (грудень). – С. 17 : фото.
https://gazeta.ua/articles/pavlo-volvach/_dupa-vombata/1164988

Дупа вомбата Колись він був соціалістом і з передвиборчого бігборда зазірав мені трохи не в вікно. Довго зазірав, націлюючись чолом то в пожухлу траву, то у сніг – я колись і в колонці про це згадував. «Награбленне властью – верну народу!» – білів слоган із червоного революційного тла. Очі під навислим лобом-«балконом» світилися так пронизливо, що, здається, сканували недограбовані кишені до найпотаємнішого рубця. Мимохіть вірилося: цей так і зробить. Прийде й поділиться, еге ж.

У парламент, злізши з бігборда, він потрапив, але вже від іншої партії. Втім, яка різниця. Головне ж не масть, а зміст, тобто державотворча робота. А вона тут завжди кипіла – як до нього, так і при. Хтось, сховавшись за колону, шморгав кокаїновою ніздрею. Хтось, ледь вціляючи товстим пальцем у кнопки айфона, вів напружене листування з дівчатками. Вагався на стратегічній розвилці: аналі чи орал? Та багато було, різного. Одне й серед

цього розмаїття державців голомозий достойник не загубився. Ба більше. Ексклюзивний карнавально-дебілкуватий стиль вивів його на провідного фріка українського парламенту. А певні рухи під час інтимного листування в сесійній залі наповнили новим змістом дієслово "теребонькать" і намертво прив'язали саме до прізвища нашого героя.

Назвемо його Джокером. Саме в масці Джокера, бувало, з'являвся на парламентських засіданнях багатоликий депутат. Зрештою, й знявши маску, справжнього лика він не являв. Усе було машкарою. І гра в соціалізм, і камуфляж АТО, і міліцейські наркоборчі погони, що раптом змінилися червоно-чорною наліпкою "Правого сектора", а потім, так же зненацька, вбралися в шати медведчуківського "опезеже". Вже не кажучи про кандидатську дисертацію, котра з якогось дива зародилася під броньованим, як дупа вомбата, джокерським черепком. Хоча який там Джокер? Блазень блазнем, або, скоріше, "петрушка", з огляду на гасла, які з нього полізли під фінал, і на те, за яким поребриком він врешті-решт опинився.

Можливо, справжній він був на посаді начальника промивально-пропарювальної станції за часів молодості. Хтозна. Або пізніше, очолюючи Всеукраїнську федерацію доміно. Та й то навряд. Впарював він багато чого, але головним у його єстві виявилось одне – зрада. Зрадниками ж гидують усі. От і зустрівся з кулею десь у підмосковному котеджному селищі. Ніби зліз із того давнього бігборда й таки ввіткнувся чавунним лобом у сніг. Та й по всьому. Той випадок, коли у смерті більше глузду, ніж у прожитому житті.